

Paulien rijdt bij manege De Roskam.
Al een hele tijd.
Ze is er vaak te vinden.
Dan helpt ze Steffie met de paarden,
of ze kijkt bij een les van Kees.
Maar vandaag heeft ze zelf les.
Ze mag op Blem.
Als ze het zadel haalt, komt Steffie eraan.
Ze sjouwt met een baal stro.
'Voor welk paard is dat?' vraagt Paulien.
'Voor Zita,' antwoordt Steffie.
'Ze is drachtig, dus ik zorg goed voor haar.'

Paulien kent Zita wel.
Het is een mooie merrie.
Ze staat achter in de gang.
'Wanneer komt het veulentje?'
'Ik denk volgende week,' zegt Steffie.
'Als het zover is, hoor je het wel.'
'Ja, leuk!'
Paulien loopt naar Blem en zadelt hem op.
Dan leidt ze hem naar de bak.
Eva staat al klaar.
Ze zit bij Paulien in de klas.
Sinds kort rijdt ze ook in deze groep.

Wout komt eraan met Frenkie.
Als iedereen er is, zegt Kees:
'We gaan iets leuks doen vandaag.'
Iets leuks? denkt Paulien.
Iedere les is toch leuk!
'We gaan een buitenrit maken,' gaat Kees door.

'Jullie rijden al zo goed,
dat ik vind dat het kan.'
'Yes!' juicht Eva.
'We gaan naar buiten!
Super.'
Ook Paulien heeft er veel zin in.
Toch lijkt het haar ook best spannend.

‘Mogen we al opstijgen?’ vraagt ze.
Kees schudt zijn hoofd.
‘Voel eerst of de singel strak genoeg zit.
En maak de stijgbeugels korter.
Dan zit je steviger.
Dat is nodig als we naar buiten gaan.’
Iedereen doet wat hij vraagt.
‘En dan nog wat,’ zegt Kees.

Zijn stem klinkt bijna streng.
'Rijden op de manege is veilig,
maar voor buiten geldt dat niet.
We moeten straks een drukke weg over.
Let daarom goed op mij.
En wat erg belangrijk is:
blijf als groep bij elkaar.'
Iedereen knikt.
En Frenkie hinnikt.
Net of hij wil zeggen:
'Ja baas, ik heb het begrepen.'

Even later gaan ze op pad.
Kees rijdt voorop, op Lindo.
De groep volgt twee aan twee.
Ze rijden de manege uit
en zijn al snel bij de weg.

Een paar auto's zoeven voorbij.
Kees draait zich om en steekt zijn arm op.
'Stoppen!' roept hij.
Paulien trekt meteen aan de teugels.
Blem luistert goed.
Maar Dodo schrikt van het verkeer.
Hij wordt lastig en trekt aan zijn bit.
Kim, die op hem rijdt, kalmeert hem.
'Rustig maar.
We zijn zo in het bos.'

Als de laatste auto voorbij is, roept Kees:
'We kunnen gaan!
Volg snel, maar bots niet op elkaar.'
De paarden steken over.
Wout sluit met Frenkie de rij.
Ze stappen net het zebrapad op
als Frenkie schrikt van een brommer.

Hij doet een stap terug
en stampt met zijn hoeven.
'Loop door,' zegt Wout.
'Vooruit, loop door!'
Hij drijft Frenkie aan.

Als dat niet helpt,
geeft hij met zijn zweep een tikje.
Frenkie zet weer een paar stappen.
Toch is hij nog steeds nerveus.
Dan komt er een auto aan.
De man achter het stuur rijdt hard.
Te laat ontdekt hij het paard.
Hij trapt vol op zijn rem.
'Pie-ie-iep!'
De auto stopt, nét voor het paard.
Nu schrikt Frenkie pas echt goed.
Snuivend gooit hij zijn hoofd omhoog.

Daarna stuift hij naar het bos.
'Ho!' roept Wout geschrokken.
'Frenkie, ho!'
Het paard luistert niet.
Het draaft maar door.

Paulien denkt bang:
Frenkie slaat toch niet op hol?
Kees gaat Wout achterna.
Die heeft Frenkie net weer in bedwang.
'Pjoe!' roept hij met een rood hoofd.
'Dat was schrikken, zeg!
Die man keek echt niet uit.'
'Die keek zeker niet uit,' broemt Kees boos.

Ze keren terug naar de groep.
'Kunnen we verder?' vraagt Kees.
Wout knikt.
Ze gaan het bos in.
Daar is gelukkig geen verkeer.
De wind ruist door de bladeren
en de paarden draven kwiek over het pad.

